

stimulis prorsus remotos esse SANCTITAS
 VESTRA certò cognoverit.

Secundum est, nè libri hujus examen
 committatur, nisi Theologis, qui longo
 linguæ Gallicæ usu satis exercitati sint, ut
 necesse non sit ad versiones recurrere, for-
 tasse minùs accuratas. Increbuit enim ru-
 mor, SANCTISSIME PATER, ad hoc exa-
 men adhibendam esse Latinam quamdam
 versionem, nec meam, nec à me unquam
 lectam, nec à Gallis hominibus concinna-
 tam, nec ad posteriores editiones Gallicas
 emendatam; ad quam proinde minùs
 æquum esset, libri hujus discussionem re-
 vocari.

Tertium est momenti longè gravi-
 ris, quod, BEATISSIME PATER, à Clementiâ,
 & æquitate vestrà instantissimè flagito, nè
 scilicet inauditus, & indefensus condem-
 ner. Si enim justæ defensionis locus, ipsis
 etiam sceleratis, vel apud gentes immani-
 tate barbaras, semper reservatur, quantò
 æquius est, ab Apostolica Sede non dam-
 nari Sacerdotem inauditum, hæc præfer-
 tim occasione, ubi non de obscuro quo-
 dam, ac nullius momenti libello agitur,
 sed de eo libro, qui autoritatem jam ob-
 tinuit longo fidelium usu corroboratam,
 legitimorumque Superiorum, ac gravissi-
 morum Episcoporum, & Theologorum ap-
 probatione confirmatam: Quo judicio pe-
 riclitante, simul totius ferè Galliæ, quæ
 librum hunc finè offensione per annos plus
 quàm quadraginta legit, judicium in di-
 scrimen adducitur. Advolutus igitur ani-
 mo ad SANCTITATIS VESTRÆ pedes enixè sup-
 plico, ut Clementia Vestra jubeat com-
 municari mecum, ac declarari mihi propo-
 sitiones eas, quæ sigillatim excerptæ, &
 quasi censurâ dignæ ad Apostolicum Ve-
 strum Judicium delatæ sunt: ut, si qua pro-
 positio sit, aut manifestè erronea, aut quæ
 ad errorem vel tendat, vel tendere posse
 videatur, eam absque ambiguitate, aut ter-
 giversatione, vel retractem, vel explicem,
 nè quis de doctrinâ, aut mente meâ, aut
 de vero, & genuino libri mei sensu dubi-
 tandi locus supersit, unde facti quæstio rur-
 sum enascatur. Hæc Quæsnellus.

Primum postulatum antequàm propone-
 retur, concessum à Sanctissimo Patre est, adeò,
 ut nullus è Consultoribus, vel Qualificatori-
 bus ad libri, vel propositionum examen adhi-
 bitus sit, nisi quem doctrinâ, morumque integri-
 tate probatum, ab omni suspitione intactum, &
 à partium studio, atque ab amoris, & odii sti-
 mulis prorsus remotum esse Pontifex cognove-
 rit. Sed quando id Quæsnello persuadebitur,

quando cæteris Janfenistis, quibus nemo do-
 ctus est, nemo pius, nisi qui impiis eorum er-
 roribus consenserit? Fueritne in Theologo-
 rum delectu magis providus CLEMENS, quàm
 Innocentius XI. contra Propositiones trigin-
 ta, & unam? Dum Pontifex ille damnavit ar-
 ticulos sexaginta quinque, quos Janfeniana
 charitas solis suis tribuit adversariis; tunc
 quidem *os Domini locutum est*, tunc Sapientis-
 simum, æquissimum fuit Consultorum, alio-
 rumque ad censuras concurrentium judicium.
 At quando propositiones triginta, & una
 Janfenizantium, ab eodem Pontifice examini
 subditæ, & gravibus dignæ censuris judicatæ
 sunt, Decretum autem ab Alexandro VIII.
 promulgatum est; tunc Justitia Romanum Tri-
 bunal destituerat, tunc Consultores, & qui-
 cunque Theologi ad examen vocati, uti, &
 Eminentissimi Cardinales Doctrinæ, prudenti-
 tiæ, integritatis expertes penitus fuere, uti,
 & eorum decessores, qui Baji, & Janfenii opi-
 niones censuerant proscribendas. Ita Quæ-
 snellus in *Epistola* typis edita fictitio Abbatis
 nomine ad *quemdam Romanæ Curie Prælatum*.
 Illic *maxima pars Cardinalium, & Theologo-
 rum* (quos Pontifex ad Propositionum cen-
 suras adhibet) *nihil intelligit*. Illic *Censores
 Romani modicam habent antiquitatis notitiam,
 imò sepe ignorant, quòd in novis Theologis est
 optimum: Susdeque per nefas condemnant pro
 libitu, quidquid non consentit cum ideis suis
 Theologicis, quæ sepe falsissima sunt, vix quid-
 quam habentes de Theologia Patrum*.

Janfenistarum vulgò *Candidorum* Princeps
 in prologo galatæ ad Janfenianam panegy-
 rim pag. 31. ex Sanctamoro ait: *Factum vidit
 Roma, ut ii, quorum plerique, teste P. Pascaligonio,
 S. Augustini scripta nec à limine salutaverant,
 ac multi nè vel prima principia, vel ipsos termi-
 nos rei, de qua tractabatur, intelligebant, judi-
 cium tulerint*. Et tamen ibidem citato Cardi-
 nale Sacchetto teste, *in Urbe non fuere Theo-
 logi magis periti, & idonei, quibus liceret de
 materia tanti ponderis pro merito sententiam
 dicere*. Aded misera est Urbis conditio, tanta
 doctorum hominum illic raritas, vel potiùs
 inopia, & omnimodus defectus, dum Janse-
 niana hæresis, & quæcunque connexa illi no-
 vitas proscribitur. *Solos scilicet se sapientes,
 solos se eruditos hæretici jactant*, inquit Ale-
 xander Patriarcha Alexandriæ apud Theo-
 doretum, & S. Irenæus lib. 1. contra hæreses
 cap. 1. *Nos quidem arguunt quasi idiotas, &
 nihil scientes, semetipsos extollunt*.

Non minùs certus debet esse Pontifex,
 quantumcunque probos, & integerrimos
 Censores delegerit, iniquos fore, & pravis
 animi affectibus impulsos, si quid Quæsnello
 di-